

αστραφότητα

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης Νοέμβριος 2018

Η ιδιοκτησία δεν είναι μόνο κλιπόν, αλλά και εκ προμεθέτης δολοφονία

Τι έγινε στην Ομόνοια;

Τι έγινε στο κοιμητηρώ-
πείρα της γειτονιάς μας;

Τι πεθαίνει κάθε μέρα στα
πεζοδρόμια;

Τι αφήναμε για αύριο και
πάλι;

Ποιος Ζακ δολοφονήθηκε
αυτή την φορά;

Πώς να εξηγήσω πάλι έναν
Θάνατο;

Πώς να εξηγώ κάθε μέρα την
μέρα μου;

Πόσες μέρες έχω; Τι να τις
κάνω;

Έκλεψε τελικά ή όχι; Άστεγε
τον θάνατο τελικά ή όχι;

Τελικά τι ασίζει ο Θάνατος;
Ποιος ασίζει τον Θάνατο;

Τι ασίστα έχει η ασία;
Τι να γράψω ώρα;

Ο φασισμός έχει κανονικό-
τια;

Ο φασισμός είναι αδίστακτος;

Ο δολοφόνος είναι αδίστακτος;

Ο κλέφτης είναι αδίστακτος;

Το να διστάζω έχει ευηγένεια;

Η ευέγενεια έχει δισταγμό;

Τι κρατάω;

Τι αφήνω;

Ένας νεκρός ακόμα, δυο τρία δικαστήρια και
η ζωή συνεχίζεται;

Η ζωή συνεχίζεται απλά πώς;

Οι δολοφόνοι γίνονται, δεν γεννιούνται
Βέροια, Γη, Γαλασίας

Κατά τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα στον επιλαδικό χώρο πραγματοποιούνται απεργίες και εξέγερσης, αποτέλεσμα της συνδικαλιστικής οργάνωσης και ριζοσπαστικού πολιτισμού της εργατικής, προσδύγωντας κατά. Κομβικής σημασίας ήταν η διρροή της Φεντερασόν (Θεοφανούνικ, 1909) και αργότερη της ΓΣΕΕ, σε μια προσπάθεια του ΚΚΕ καθοδήλωσης των «χαμπιών» τάξεων, που οποια στη μεταβολή σε κειραγώση των μελών της και την σχεδιασμένη «ψηφοθεσβικοποίηση». Το

Κάπως έτσι οδηγούμαστε στην πρώτη παμμακεδονική καπνεργατική απεργία του 1914, η οποία δρά καταστικά στην ανατολή σημητηγικής συνείδησης μεταξύ των εργατών και της Πλατείας Επιλάδας. Ένα το 1919 κρύπτεται η πρώτη γενική πανεπιλαδική καπνεργατική απεργία, με κάτιο αίτημα την απαγόρευση εξαγωγής ανεπέξεργαστων καπνών. Στην Καβάλα αποκά μορφή εξέγερσης οδηγώντας σε συμπληξεις και φωτιάσεις εργατών. Τελικά, μόλις το 1922 ψηφίζεται ο Νόμος 2869 «Περί απαγορεύσεως εξαγωγής ανεπέξεργαστων αρωματι-

απόχος των γεγονότων έφτιασε στην Επιληπνική βουλή, προκαλώντας υστερία ακόμα και περί «σοβιεκού δακτυλίου», κάτιο που αναγκάστηκε να διαψεύσει ο ίδιος ο πρωθυπουργός Ανδρέας Μιχαλακόπουλος, αντιτίθησαν πιήθος συνδικαλιστών της Καπνεργατικής Ένωσης Καβάλας, αντιμετωπίζοντας βαριές ποινές στο Στρατιωτικό Καβάλας. Μειούντων καταδικασθέντων, ήταν ο τότε γενικός γραμματέας της πατρικής Ένωσης Καβάλας Γεώργιος Σταυρούπολης, ο Παρασκευός Μακέδονας και ο Δημητράκης. Ο Δημητράκος είχε διατελέσει αργότερα και υπουργός εργασίας επί κυβερνήσεως Ιωάννη Μεϊδια.

Ακούστησαν πολλής συμπλήξεις, ανδρών και γυναικών. Σε πολὺ οισθαές καταγεννήσεις, που επιβεβαιώθηκαν αργότερα από τον τοπικό τύπο, προώρως ο βουλευτής της Δημοκρατικής Ένωσης ου συσταθεικόραβη Αλέξανδρος Παπαναστασίου, Αύγουστος Θεοχόγυιτης από τη θάσο, κάνοντας λόγο για οργάνωση «φασιστικών φατζίδων» από τον Γεώργιο Κονδύλη, ο οποίος επίσημης στρατιώς κατά των κομμουνιστών εργατών. Για τα γεγονότα της Τούμης Νοέμβρη τα κατέσπει υπεύθυνο το Νομάρχη Μάλη καθώς και τη «μποτισθετικοφορία» του

κών καπνών».

Στις 10 Νοεμβρίου 1924 σημειώθηκε μεγάλης κλίμακας εξέγερση των καπνεργατών της Καβάλας. Κάνοντας μια γενικότερη περιγραφή της κατάστασης της περιόδου της εξέγερσης αξίζει να σημειωθών δύο σημαντικές πρόσωπες. Αρ' ενός, η διακήρυξη της καπνεργατικής συούπονθλίας, τον Οκτώβριο του 1924, που κατόπιν σε αγώνες κατά της εξαγωγής ανεπέξεργαστων καπνών και αρ' επέρου, ο οπίσιμος από το τότε επιληπνικό κράτος «φασιστικών φατζίγγων» που δρύσαν σε διάφορες πόλεις κατά των μαχτικών εργατών. Διατυπώθηκε στις ιδιές των εργατών και των μακροχρόνων αγώνων τους, στήθηκε ένα ακόμα πολιτικό πακτύδι μειούντων καυφερόντων και του καμψουνιστικού κόμματος...

Το τελευταίο κήμα την εποχής έχεται να συμπληρώνεται η απόφαση του καπνεργού της Γρηγοριάδη, υπό τις ευλογίες του τοπικού Νομάρχη Μάλη, να εξαγεί ανεπέξεργαστα καπνά. Όταν οι καπνεργάτες ματώσαν την διαδικασία φόρτωσης, ενεβητή στρατού και αστυνομία, υποστηρίζοντας την εργατική σημασία. Στην μάχη που επακολούθησε τραματίστηκαν δεκάδες εργάτες από και χωροφύλακες, ενώ αναφέρονται τουλάχιστον δύο νεκροί, μια καπνεργάτρια και ένας ανθυποστράχος.

Μετά τα γεγονότα πη πόλη παρέμεινε φρουρούμενη από τον στρατό. Ο

Μεράρχου Ξύδη. Ο πρωθυπουργός υποσχέθηκε διάλιπτοι των φασιστικών σχηματισμών, προστατεύοντας όμως τον Κονδύλη, που έμεινε στη θέση του ως υπουργός. Η ευθύνη αποδόθηκε δικαστικά στο νομάρχη Μάλη επειδή έδωσε στέρεα στον καπνεργό το να εξαγεί τα καπνά, ενώ πιο αρίστα, στις αρχές που δηλώνουν τους παρακρατικούς και επιεθηκαν κατά των καπνεργατών. Τον επόμενο χρόνο, ψηφίστηκε νόμος που εισήγαγε το Ταμείο Ασφαλίσεως και Προστασίας Καπνεργατών, την πρώτη μορφή ασφάλισης, περιθωρίους και συνταξιοδότησης των εργατών. Στον ίδιο νόμο γινόταν και προστάθμεια διάσπασης του κινήτρου, μέσω προβλέψεων που επέτρεπαν την αποδίκευση και τη μαζική είσοδο γνωγανών με κειρόπτερα δρόμους αρμάτων και εργασίας. Ο επιλογής αυτού του αποκύπικου κράτους ήταν προσωρινός φωτιά, και οι συγκρόσεις του με το μαχτικό ταξιδικό καπνεργατικό κίνημα θα ήταν συνεχείς σε όπιδη διάρκεια του επιπλού μεσοποτικού, αποτελούντας κι ένα από τα προσχήματα για την επιβολή της δικιαστήριας του Μεϊσά το 1936. Ο αγώνας των καπνεργατών ωστόσο δικαίωθηκε, έτσι και εκ των υστέρων, αφού αποτελέσμα της σύγκρουσης αυτής ήταν η δημιουργήση Γραφείο Προστασίας Καπνών που επόπεινε την επεξεργασία του και δεν επέρεπε να εξαχθούν κανά κωριά να πέρασουν από επεξεργασία στην Επιλάδα.

Diggers kai Ranters

Στα μέσα του 17ου αιώνα και των κοινωνικών και πολιτικών αναταράξεων που δημιούργησε ο αγγλικός εμφύλιος πόλεμος (1642-1651), οι ομάδες των στασιαστών που διεκδικούσαν το μοίρασμα της ιδιωτικής γης στον απλό λαό ονομάστηκαν υποτυπωμάτικα από

τους γαιοκτήμονες "Ισοπεδωτές" (Levellers). Οι πιζοσπαστικές ίδες εκφράστηκαν από τα κοινωνικά κινήματα των Diggers και των Ranters. Μέσω της κοινοκτμούμενης της απαλλοτριωμένης γης, οι Diggers (Σκαπανείς) ή True Levellers / Αληθινοί Ισοπεδωτές) εναντίωθηκαν σε αυτό που θεωρούναν "ακλοβία της ιδιοκτησίας" και επικεντρώθηκαν στην οργάνωση αγροτικών κοινοτήτων. Αρχίζοντας με την εγκατάσταση ενός μικρού πυρίνια στο Σέντ Τζορτζ'ς Χιλ του Σούρεϋ, αφιοθίστηκαν ίδες τις αρχές. Ο Digger Τζέραρντ Γουλιάνστανη έκοψε μηροσύνης παρουσιάζοντας την ίδεα μιας ατασκήνικης κοινωνίας στην βάση του ανυκτηρικισμού και καταργώντας το χρήμα και την αποκλιτική ιδιοκτησία. "Η ιδιοκτησία της γης αναγκάζει όσους δεν την κατέχουν να δουλεύουν, χαμηλώνοντας στην αυτούς που την αποκαλούν δική τους, καθιστώντας έτοις κάποιους ωράνους και άλιους τους καταδικάζει στην μιζέρια".

"Όσοι ενστερνίστηκαν τις ίδεες των Diggers καταστάθηκαν από τον Κρόμγουελ και τον Φάιρφας. Μεταξύ αυτών, οι δημοκρατικές και λιγότερο πιζοσπαστικές από των Diggers απόψεις των Levellers κατέφεραν

μεγάλη επιρροή, κυρίως μέσα στους "New model army" που είχε συσταθεί από τον Κρόμγουελ, δημιουργώντας ρήξη μεταξύ των στρατιωτών με αποτέλεσμα την αιματηρή καταστολή τους το 1649, μετά από περισσακάντα ανταρσία.

Το όνομα των Diggers χρησιμοποιήθηκε ξανά από την κολεκτίβα Ελεύθερη Πόλη του Σάν Φρανσίσκο στα μέσα της δεκαετίας του '60. Με συνθήματα όπως τα "It's the first day of the rest of your life" και "1% Free" και με σκοπό την δημιουργία μιας ελεύθερης κοινωνίας, εδώ και τώρα, μοιράζαν δωρεάν φαγητό και διάφορα αγαθά, διοργάνων δωρεάν συναυλίες και πολιτικοποιημένες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, μεταξύ των οποίων το "Παρέλαση για την κατάργηση του χρήματος", το "Άδρατο τσίρκο", το "Εννημένοι ελεύθεροι" και τη διαδήλωση "Θάνατος του Hippie και γέννηση του Free". Τα Δωρεάν Μαγαζιά που έσπιταν, τα έκλεισε στην αστυνομία.

Την ίδια περίοδο του 17ου αιώνα, μια ομάδα στρατιωτών που εισέβαπε σε ένα παρεκκλήσιο του Σούρρεϊ (κοντά στο μέρος όπου οι Diggers οργάνωναν την πρότη τους κομούνα) διακήρυξε την κατάργηση της Βίβλου, του Λαββάτου, του εκκλησιαστικού φόρου, των ιερέων και των αρχόντων. Οι Ranters (φωνακλίδες), αυτοί οι αδυρόστοχοι "χαρούμενοι διάβολοι" με τα ίδια τραγούδια και τους ασελγείς χορούς τους, αρνούνταν τον θικό νόμο, πν υπάρξη της αμαρτίας, της κόλασης και του παραδείσου, υποστήριζαν την απόλυτη σεξουαλική ελευθερία και απόλυτην ηρεμία του έρωτα καθώς και την ατασκήνικη ιδιοκτησία, προτίσσοντας την κοινοκτμούμενη ενάντια στην ατασκήνικη ιδιοκτησία. Εξήραν κάθε έσουσια και φθίσαν την άρχουσα τάξη. Οι συγγραφείς της περιόδου ανασυκούν για την πιζοσπαστικοποίηση του ήσουν που απαιτεί την λαϊκή ισότητα και την αναρχία, εξαπούλωντας πολεμικές στους Ranters. Οι ανθρωπουκέτες τους απόψεις επηρέασαν και ειροκρήπικες θεώρησαν κάθε θροκεία απάτη, καιγόντας δημόσια την Βίβλο. Οι Ranters βρέθηκαν αμέσως αντιμέτωποι με την καταστολή. Το 1650 το Κοινοβούλιο επέβαλε την τιμωρία των αθεϊστών και βλάσφημων με υδώσεις, τους βασανισμός και τις δημόσιες εκτελέσεις τους με αποτέλεσμα την διάσπαση του κινήματος. "Μπορείτε να καταστρέψετε τα κορμιά, όμως δεν μπορείτε να έσφανθείτε τις ασές μας, θα τα πανιστάνα και θα εισέβινθον σε άλλα κορμά για να ζίσουν, να μιλήσουν και να δράσουν". Κάπου 350 χρόνια μετά, οι ασές της ελεύθεριας και της κοινότητας συνεχίζουν και εισέρχονται σε νέα σόματα που η ανιστασή τους απειλεί να ταράξει τις δυνάμεις κάθε έσουσιας.

Hεπαναστατική συνδικαλιστική ένωση των *Industrial Workers of the World* (I.W.W. ή *Wobblies* ή *The Union - ΗΈνωση*) δημιουργήθηκε στο Σικάγο του 1905 με στόχο την ένωση της αμερικανικής και παγκόσμιας εργατικής τάξης σε ένα μεγάλο εργατικό συνδικάτο με βιομηχανική βάση και με σκοπό την επανάσταση, που επιτυγχάνεται μετά από σειρά απεργιών που οδηγούν σε γενική απεργία, ανατρέποντας το σύστημα μισθοδοσίας, και την ανάδειξη μιας νέας οικονομίας στην οποία οι άνθρωποι είναι πάνω από τα κέρδη και τη συνεργασία πάνω από τον ανταγωνισμό. Οι *Wobblies* αποτελούσαν τόσο το έμβρυο της νέας κοινωνίας όσο και το επαναστατικό εργαλείο για την επίτευξη της. Ιδρύθηκε από ριζοσπάστες συνδικαλιστές, άντρες και γυναίκες, σοσιαλιστές και αναρχικούς από όλες τις ΗΠΑ, στο συνέδριο που πραγματοποιήσαν στις 24 Ιούνιου του 1905 στο Σικάγο, σε μια από τις σημαντικότερες στιγμές στην ιστορία του συνδικαλισμού. Με σύνθημα το "Όταν χτυ-

πάνε έναν από εμάς, μας χτυπάνε όλους", η I.W.W. προήγαγε την αδηπηλεγγύη μεταξύ των εργατών στον αγώνα για την ανατροπή της εργοδοσίας και αντιτάχθηκε στις δικαστικές ποιτικές της Αμερικανικής Εργατικής Ομοσπονδίας, που αποδεκόταν τον καπιταλισμό και αρνίσταν να συμπεριλάβει ανεργίκευτους εργάτες. Αντί της εκπρόσωπης από πνευτικές μονάδες που θα διαπραγματεύονταν με την εργοδοσία, επικεντρώθηκε στην οργάνωση Βάσης. Ήταν η μόνη αμερικανική ένωση που εκείνη την εποχή δεχόταν όλους τους εργάτες, γυναίκες, μετανάστες, Αφροαμερικανούς και Ασιάτες, αριθμώντας πολλές κιληίδιες μέλη. Αποτελώντας κίνδυνο για τις αγορές, καταδικάστηκε από πολιτικούς και ΜΜΕ, τα μέρη της κυνηγήθηκαν, συλλαμβάνονταν ή δολοφονούνταν. Οι ιδιοκτήτες των εργοστασίων προσπαθούσαν με βίαιες και υπόγειες μεθόδους να διαλύσουν τις συναντήσεις της. Η I.W.W. πρότιμη στην επαναστατική πρακτική της άμεσης δράσης - μποϊκοτάζ, απεργίες, προπαγάνδιση. Οι

μέθοδοί της είχαν διαχωριστεί ως πολιτική-έμμεσος ενέργεια και οικονομική-άμεσος ενέργεια. Ήταν πολλοί οι επικρίτες και στις δύο μεθόδους. Πολιτική-έμμεσος ενέργεια είναι ο τρόπος με τον οποίο οι εργάτες προσπαθούν να καταλάβουν την κυβέρνηση. Αυτό γίνεται με εκπλούς μέχρι και πολιτική επανάσταση. Οικονομική-άμεσος ενέργεια είναι εκείνη την οποίαν χρησιμοποιούν οι εργάτες για να καταλάβουν τις παραγωγικές μονάδες, εργοστάσια και όπου χρησιμοποιείτε εργασία. Άμεσος δράση είναι οι ενέργειες εκείνες που γίνονται μέσα στα παραγωγικά μέσα και έμπιεται δράση είναι οι εκπλούς αντιπροσωπών και οι συνδικαλιστικοί αγώνες. Η I.W.W. δεν θέλησε ποτέ να δημιουργήσει πολιτική "προίκα" για εξέτηξη σε κομματικό κέρδος. Δεν αποδεκόταν κανένα μέλος της να έχει βλέψεις κυβερνητικών θώκων. Η οριζόντια οργάνωση της Ένωσης την διαφοροποιούσε από τα υπόλοιπα συνδικάτα. Την ευθύνη όλων των δράσεων, της θεωρητικής ανάλυσης, της άποψης είτε της άμεσης δράσης, την είχαν και την έχουν όλα τα μέλη της Ένωσης. Η διαφορά της αυτή από τα πρώτα χρόνια της οργάνωσης την έφερε σε σύγκρουση με τους τοάρους των εργατικών συνδικάτων και τους επαγγελματίες συνδικαλιστές. Η Ένωση προπαγάνδιζε την άμεση συμμετοχή στις αποφάσεις, στις ενέργειες και στην οικονομική στήριξη της. Η μεσοδημοκρατική Ένωση προέτρεψε όλους τους εργάτες να αναλάβουν τις

τύχες των ζωών τους. Η άμεση δράση ήταν η προετοιμασία των εργάτων για τις καταδίψεις των εργοστασίων. Η οργάνωση τους στους χώρους εργασίας γίνεται με εργατικούς αντιπροσώπους και εργατικές επιτρόπους. Σεκινά ο αγώνας από την κατηύθευση των συνθηκών εργασίας και την κατέβαση επιρροή των εργατών στις συνθήκες της εργασίας τους. Η Ένωση αρχικά Βεττίωσε την πλανόδια εργασία που ήταν έρμαιος στις ορέες των αφεντικών. Μείωσε τις εργατικές ώρες και Βεττίωσε την εργατική ασφάλεια. Αυτά πάντα με άμεση δράση, με απεργίες, μποϊκοτά και σαμποτάζ. Η Ένωση προτιμά την απεργία μέσα στους εργασιακούς χώρους και όχι την απεργία των εργατών μακριά από τους χώρους εργασίας τους. Έτσι δεν μπορούν οι απεργοσπάστες να πάρουν τα πόστα εργασίας και ο εργοδότης δεν μπορεί να αποφύγει την απεργία. Όπως επαναλήμβανε συνέχεια, τα μέσα παραγωγής ανήκουν σε αυτούς που εργάζονται και άρα δεν τα αφήνουν όταν μάχονται για αυτά. Η τελική νίκη είναι η καταλήψη των μέσων και αυτό το προπαγάνδιζαν συνέχεια. Η εργατική αυτοδιεύθυνση που πρότεινε ξεκαθάριζε από την αρχή ότι το κυβερνητικό ξύλο και οι δολοφονίες ήταν το ίδιο, είτε καπιταλιστικές είτε σοσιαλιστικές και ότι οι κυβερνήσεις εξυπηρετούν τα εκάστοτε επικρατούντα οικονομικό σύστημα. Στα μέλη της Ένωσης δεν απαγορεύονταν να ψηφίζουν, αλλά ουδέποτε συμμετείχε πέντε την Ένωση στα εκλογικά πανηγύρια. Όσοι ανακατεύονται με την πολιτική θέλουν προσωπικό κέρδος ενώ οι εργάτες έζησαν πώς να διαχειρίστονται τον μόχθο τους. Θεωρούσε ότι όσο δυνάμωναν οι εργάτες στην αυτονομία τους, τόσο θα ουρρικωνόταν το κεφάλαιο και τότε θα είχαν έτοιμες τις οργανώσεις που θα απαιτούσαν η χώρα για να προχωρήσει στην αυτονομία της. Αυτό εννοούσε Βιομηχανική Δημοκρατία, Βιομηχανικό Κομμουνισμό. Η Ένωση παρηγόρησε γύρω στα 25.000 μέλη, μοιρασμένα σε πλιμενεργάτες στα βορειοδυτικά και αγροτικούς εργάτες στο κέντρο, εργάτες στα υφαντουργεία και στα ανθρακωρυχεία. Κατά τις πρώτες δεκαετίες δράστης της συμμετείχε ήδη σε πάνω από 150 απεργίες, έχοντας καταφέρει την δημιουργία περισσότερων από 900 ενώσεων σε πάνω από 350 πόλεις και περιοχές των Ηνωμένων Πολιτειών καθώς και σε πέντε επαρχίες του Καναδά. Ανά την χώρα κυκλοφορούσαν 90 εφημερίδες και περιοδικά σε 19 γλώσσες, που σχετίζονταν με την I.W.W. Η κεντρική και οι τοπικές κυβερνήσεις εξαπέλυσαν μεγάλα κύματα καταστολής, επιστρατεύοντας ρουφίαvous, κατασκόπους και παρακρατικές ομάδες, έσπανα δίκες με κάποιες να οδηγούν σε εκτελέσεις, καθώς και ευθείες δολοφονίες σε συμπλοκές και πιντσαρίσματα. Πολλά μέλη των Wobblies αντιτάσσονταν στην συμμετοχή των ΗΠΑ στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ο πόλεμος αποτελεί μια διαμάχη μεταξύ καπιταλιστών κατά την οποία οι

πιούσιοι γίνονται πιούσιοτεροι και οι φτωχοί σκοτώνονται μεταξύ τους: "Καπιταλιστές της Αμερικής, θα ποθεμάσουμε εναντίον σας, όχι για εσάς. Καμία δύναμη στον κόσμο δεν πορεύει να αναγκάσει την εργατική τάξη να πολεμήσει εάν αυτή η ιδία το αρνείται". Κατά την διάρκεια του πολέμου η αμερικανική κυβέρνηση διέταξε επιδρομές στους χώρους συγκέντρωσης, πίστες μετών, αθλητικογραφίες και εκδόσεις κατασχέθηκαν και Βάσει αυτών οδηγήθηκαν σε δικαίωμα 166 μέλη. Άλλοι 101 δικάτηταν και φυλακίστηκαν με καταδίκες που έφταναν και τα 20 χρόνια. Ο αμερικανικός στρατός επειθήκε σε μια αίθουσα της I.W.W. το 1919 και δολοφόνησε τον Wesley Everest. Το 1909, όταν συνελήφθη η Elizabeth Gurley Flynn στο Spokane της Ουάσινγκτον, σύμφωνα με τον νέο νόμο κατά των ομητών του δρόμου, η I.W.W. ανέπυξε σε απάντηση μια τακτική: κάθε φορά που κάποιοι μέλοι συλληφθανόταν για ομητία, πολλοί αλλοί θα άρχιζαν να μιλούν στον ίδιο τόπο, έτσι ώστε να τους συλλαΐσουν και να δημιουργήσουν στις τοπικές φυλακές κινηματι-

κές εκρήξεις. Η υπεράσπιση της ελευθερίας του λόγου έγινε μαζικό κίτημα και ποιλήσει φορές προέκυπταν πολύ βίαιες συγκρούσεις με τις αρχές. Οι επειθέρες μάχες συνέχιστηκαν από το 1909 έως το 1914 σε ποιλήσεις πολλές.

Περισσότερο από ένα εργατικό κίνημα, η I.W.W. κατέφερε να είναι ένα κοινωνικό

νημα
που
διεκδι-
κούσε
ποιλήσ-
σότερα από αθληγές
στους χώρους εργασίας:
διεκδίκουσαν την μετα-
μόρφωση οι ολόκληρης
της κοινωνίας. Άμμεσα
συγγενής με τον ευρω-
παϊκό αναρχο-συνδικα-
λισμό, παρόλο που ποτέ
δεν αυτοαποκαλέστηκε
αναρχο-συνδικαλιστική,
η Ένωση αριθμούσε
στους κόλπους της πολ-
λούς αναρχικούς. Δια-
χώριζε την εργατική
τάξη με την εργαζόμενη

τάξη. Μεταξύ αυτών των δύο τάξεων ένας αγώνας πρέπει να συνεχιστεί μέχρι ότου οι εργαζόμενοι του κόσμου οργανωθούν ως τάξη, να πάρουν στην κατοχή τους τα μέσα παραγωγής, να καταργήσουν το μισθολογικό σύστημα και να ζήσουν σε αρμονία με τη Γη.

Πολλοί οι νομίζουν ότι μετά την κατα-

στολή του πρώτου παγκόσμιου πο-
λέμου, η I.W.W. διατύ-
θηκε. Είναι γεγονός ότι τη δεκαετία του '30 το συνδικαλιστικό κινήμα
θυμείται πολλά μέτρα του να αποσύρονται από την ενεργή συνδικαλιστική
δράση που ήταν επιλέγουν
έναν ποιοντομόφρονο"
αγώνα μέσα στα καθεστωτικά συνδικάτα. Η πρώτη ιστορική της περίοδος τετελείωνται με το τέλος τους Ισπανικού
εμφυλίου, κατά τη διάρ-

κεια του οποίου ανέπτυξε ιδιαίτερα δυναμική προπαγάνδα υπέρ των Ισπανών εργασών και της αναρχο-συνδικαλιστικής CNT, τους οποίους αυτόματα θεώρησε και δικούς της, φροντίζοντας για δύσους μετανάστευση στην Αμερική να θρηφούν εργασία και να έχουν την ίδια συνδικαλιστική προστασία όπως όλα τα εν ενεργείᾳ μέλη του συνδικάτου. Μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου και μέχρι το 1950 η I.W.W. συνεχίζει να υπάρχει, απλά η απεύθυνσαν της είναι μικρή και ξεκινάει την οργάνωση της από την αρχή. Στην εποχή του ψυχρού πολέμου, για μια ακόμη φορά έχουμε την επιθετικότητα του Μακαρθίου με το πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου. Η I.W.W. από "φιλογερμανική", μετανομάζεται σε "κομμουνιστικό υποχείριο" με στόχο τη δημόσια καταδίκη. Το 1950, με πρόφαση την κομμουνιστική απειλή, αφαιρέται από την I.W.W. το δικαίωμα της εθνικής αυθοριογονίας διαπραγμάτευσης. Η δεκαετία του '60 δημιουργείται πρόσφορο άδειασθα διαμέσου του αντιπολεμικού κινήματος και των αγώνα για τα κοινωνικά δικαιώματα. Η επιστροφή

στον ριζοσπαστικό συνδικαλισμό γίνεται αυτή τη φορά μέσα από έναν πυρήνα νέων εργαζομένων και φοιτηών, οι οποίοι βάζουν ξανά την αυτοργάνωση στο προσκήνιο. Οργανώνεται το κίνημα επειθερίας του πόλου του Μπέρκλεϋ. Προωθείται η ένταξη της φοιτηών στην Βιομηχανική ένωση των εργατών στην εκπαίδευση και ξεκινούν καμπάνιες σε πανεπιστήμια, με τα μέλη να ανέρχονται στις αρχές της επομένων δεκαετίας στα 500. Η σύνδεση της I.W.W. με την αντικουλτούρα των '80 είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία πολλών συνεργατικών εγχειρημάτων – κοοπερατίβων – που ακολουθούσαν το μοντέλο του Wobly Shop, κυρίως στον τομέα των εκτυπώσεων, των εκδόσεων και των διανομών φαγητού.

Από τις αρχές τις δεκαετίας του '80 και ύστερα υπάρχει μια σταδιακή ανάπτυξη της Ένωσης, η οποία επιλέγει να συνεχίζει να δρα τοπικά. Επιπλέον, μετά από αναθεώρηση πολλών δικαστικών αποφάσεων, αρκετές πολιτείες και ομοσπονδιακά δικαστήρια αναγκάστηκαν να παραδεχτούν μεροδημητικές αποφάσεις και σκευωρίες εναντίον μελών της I.W.W., όπως η καταδίκη σε θάνατο του αγωνιστή Joe Hill το 1915 ή η δολοφονία της οικολόγου Judi Bari από το FBI τη δεκαετία του '70. Σήμερα η I.W.W. δραστηριοποιείται στις ΗΠΑ εκπροσωπώντας τοπικά (ανά περιοχή και πολιτεία) διά-

φορά συνδικάτα στον χώρο της τυπογραφίας, της ναυτιλίας, του ιανικού εμπορίου και του πανεπιστημιακού κλάδου. Εκτός Αμερικής υπάρχουν τμήματα στην Αγγλία, τον Καναδά, την Αυστραλία, και την Ήπειρωτική Ευρώπη, αλλά και πρόσφατα στην

Επηλάδα, αριθμώντας συνολικά μερικές χιλιάδες μέλη. Χάρη στην ζωντανή επαναστατική καλλιτεχνική κουλτούρα του τραγουδιού, της φιλοσοφίας, της τέχνης και της οργάνωσης της εργατικής τάξης, οι Wobblies μας έχουν αφήσει πολλές πολύχρωμες και ρομαντικές ιστορίες. Οι δεσμοί σύνδεσης μεταξύ όλων αυτών των διαφόρων ομάδων ανθρώπων ήταν η συμβολή

των καθηπιτεχνών, των τραγουδοποιών και των ποιητών. Τα κινούμενα σχέδια, τα τραγούδια και τα ποιήματα των Wobblies όχι μόνο πειτουργούσαν ως μέσο διάδοσης της θεωρίας μεταξύ των εργαζόμενων μαζών, αλλά ήταν επίσης ζωτικής σημασίας για τη διαμόρφωση μιας ζωντανής λαϊκής κουλτούρας που ένισχυσε τους δεσμούς αληθηγεύντων που συνδέουν τους εργάτες.

Αυτή η δημιουργική, ενωτική κουλτούρα παραμένει να πιο πρωτότυπη και διαρκής συμβολή του Βιομηχανικού εργατικού δυναμικού του κόσμου στο αμερικανικό εργατικό κίνημα. "Σε αντίθεση με ορθόδοξους μαρξιστές", έγραψε ο Ralph Chaplin, "δεν είκαμε επαναστατική Βιβλίο. Ή απλή μας πίστη συνωφίστηκε στο Βιβλίο του Μικρού Κόκκινου Τραγουδιού, το "Προοίμιο" του καταστατικού της I.W.W. και μια χούφτα φυλήσαδίων". Ο Chaplin γεννήθηκε στο Κάνσας το 1887 αλλά μεγάλωσε στο Σικάγο. Οι πρώτες αναμνήσεις του είχαν τον πατέρα του να κάνει τη δουλειά του με τους αγνωστές του Pinkerton και να παρακολουθεί την πορεία του στρατού στην πόλη κατά τη διάρκεια της απεργίας του Pullmann το 1894. Παρόπο μου ο Chaplin εργάστηκε ως καθηπιτέχνης, το ενδιαφέρον του για τον ριζοσπαστισμό μεγάλωσε. Ταξίδεψε στο Μεξικό όπου

Joe Hill

Ο τροβαδούρος της I.W.W.

έγινε υποστηρικτής του Emiliano Zapata. Ο Chaplin έγραψε το "Αλληλεγγύη για πάντα" το 1915, αναμφίσβητα το σπουδαϊκότερο τραγούδι της αμερικανικής εργασίας. Μέχρι το 1917 έγινε αρχισυντάκτης του επίσημου οργάνου της Αλληλεγγύης της I.W.W., συγγραφέας εκατοντάδων πολιτικών γεωπονιαραφών και "σιωπηλών αναταραχών" (αυτοκόλλητα Wobbly). Τα κινούμενα σχέδια του Chaplin καρακτηρίζονταν από

απειλητικούς πλουτοκράτες και πρωικούς εργάτες. Το 1917, ο Chaplin συνελήφθη μαζί με την υπόλοιπη εθνική πορεία της I.W.W. από το τμήμα δικαιοσύνης και καταδικάστηκε σε είκοσι χρόνια σε ομοσονδιακή φυλακή ως συνομότης ποιλέμου. Ο Chaplin πέρασε τα επόμενα έξι χρόνια μέσα και έξω από τη φυλακή, όπου έγραψε ποίηση και συνέκισε να ζωγραφίζει. Ήταν ο δημιουργός του γνωστού συμβόλου της μαύρης

γάτας. Κανείς δεν ενσωμάτωσε το πολιτιστικό έργο του Wobbly καλύτερα από τον Joe Hill, τραγουδοποιό, γελοιογράφο και μάρτυρα για την "One Big Union". Γυρνώντας από ακτή σε ακτή ως μετακινούμενος πλανώδιος εργάτης, ο θρύλος του Joe Hill αναδύθηκε αργά από τις ζούγκλες των hobo και τους Wobblies, καθώς ανώνυμη κυκλοφορούσαν δεκάδες τραγούδια και κινούμενα σχέδια. Ο Hill το 1915 συνελήφθη και εκτελέστηκε στη Γιούτα με την κατηγορία της διπλής δολοφονίας. Η I.W.W. καταγγέλλει αυτό το γεγονός ως συνομωσία, υποστηρίζοντας τον Hill ως πολιτιστικό πολιημέστη του οποίου τα κινούμενα σχέδια και τα τραγούδια, το καπιταλιστικό κράτος επιδίωκε να σπωθήσουν. Ο Joe Hill έγραψε ποιλά από τα πιο γνωστά και πιο αστεία τραγούδια όπως το Little Red Song, Mr. Block, Rebel Girl, Casey the Union Scab κ.α. "Εάν ένα άτομο μπορεί να βάθει σε ένα τραγούδι μερικά κρύα γεγονότα και να τα ντύσει με ένα λεπτό χιούμορ", έγραψε ο Joe Hill σε μια

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης Νοέμβριος 2018